

„МУЗИКАТА В МЕН ГОРИ“

Четирима почти неизвестни за софиянци пианисти, но с утвърдена репутация в Лондон, Париж, Виена и Германия: Лора Димитрова, Мария Деливичева, Владимир Соколов и Орлин Димитров, заедно с Ивайло Деливичев (перкусионистът, свирил с музиканти от рога на Уве Крьогер, Сангра Пиерес, Михаил Островски), ще разрушат каноничната представа за класиците с концерта си „От Бах до „Бийтълс“ на 8 януари в зала 1 на НДК.“

Това писа българската преса преди концерта на пианистите. А оценките на специалистите навсякъде са зашеметяващи. Два месеца преди това, във Виена, на подобен концерт, Лора Димитрова ми позволи да надникна в източника на нейния музикален огън.

- Здравей, Лора! Не се ли измори (вече) да твориш класическа музика?

- Не, ни най-малко! Напротив - за мен музиката е едно предизвикателство - всеки път, когато свиря,

камо гете и досега, вече 30 години, изпитвам същата празнична радост от свиренето, като се опитвам да я предам на моите ученици. Особено когато мои деца излизат

и връзка с публиката; всекидневното настройване на душата към един по-красив и пълен с въображение и истина свят - всичко това са главите на змея, които трябва да

се опитвам да навляза колкото се може по-дълбоко в света на съответния композитор; да усетя какво е искал да разкаже чрез нотите, а аз по най-добрия начин да го предам звуково на слушателите. Когато всеки тон е на мястото си, мелодията се излива като една течаща река от разтопено злато...

- Какво откриваш в музиката?

- Откривам един огромен свят на въображение и емоционалност - мъка, радост, обич, горест... В мен музиката е като огън - тя ме изгаря, гори, както горяха сърцата на учениците, когато слушаха гумите на Христос, вървейки по пътя за Емаус (Лука 24:32). Не мога да си представя да съществувам, без да свиря, въпреки трите операции, които претърнях на раменете си. Още от първия ми концерт

на подиума да свирят, виждам в тях частица от себе си и своите благородни усилия да се реализират... Всяка подготовка за концерт е като една бунка с многоглава лампа... Музикантото и

се откъснат преди всеки концерт...

- Какво е мнението ти за другите музикални жанрове - поп, рок, джаз и т.н.?

- Когато музицирането извират от сърцето с искреност и гостойнство, независимо в какъв стил и жанр, то е привлекателно и възпитателно.

- Какво е за теб общението с Бога?

- То ми дава утеха и сигурност - възможността да имам директен контакт с Твореца винаги и да мога да различавам при всички обстоятелства в живота на Него!

- Какво би отпразнувала към българските музиканти като новодошени поздрав?

- Много труд и много успех - пътят им ще е тежък, но дерзайте - заслужава си!

Интервюто взе Венцислав Топчев, Виена

Орлин Димитров:

Познавам се с Лора от дете, с Владо и Иво от студентството си, а Мили е дъщеря на мой приятел. Когато си гостувал, прекарвал много весело и перфектно свирил. Веднъж при мен дойде директорът на АДА Австрия и ме покани да свиря. Аз поканих другите и така започнахме. Тъй като имам магазин за пиана, можехме заедно да експериментираме и ставаше все по-интересно. После проведох един концерт. Свирил класическа музика с нова фризура - запазената музикална форма и свободна импровизация. Свързваме също повече популярни произведения в една пиеса с различни ритмични форми.

Свирил на четири пиана, защото сме четирима приятели, четирима адвентисти. Преди концерта се помолихме и всички зад кулисите застанаха в поза за молитва. Имаше самочувствие не само по отношение на музиката, но и на вярата си - на всеки журналист казахме кои сме и в какво вярваме.

Лично аз съм доволен - Министерството на културата ни ангажира да представим България в Европа на много висш форум.

техническото подготвяне на една програма и синхронизирането ѝ; преодоляването на собственото „аз“ за сметка на една чиста стилстична интерпретация; изграждането на взаимно уваже-

Дядо Тодор на 90 години

На 2 декември 2006 г. Тодор Цеков от с. Баница навърши 90 години. Той вярвал в Бога от малък. На 28-годишна възраст станал участник във Втората световна война и пет години прекарал в окопите, сред падащите бомби. През 1940-а г., на 23 октомври, се родила дъщеря му Параскева, а през същия ден той получил повиквателно за фронта... Когато през 1945-а се върнал у дома, тя била вече 5-годишна. Майка му казвала на малкото все още тогава момиченце, докато го нямало: „Недей да плачеш за баща си, защото иначе германците ще го убият...“ И тя спирала. „Тежки години прекарахме - споделя вече 66-годишната

Параскева. Но Бог е бил с нас и ни е запазил. Баща ми се е върнал жив от фронта благодарение на Него.“ Например когато веднъж паднала мина, от двете му страни войниците загинали. Той обаче останал жив (въпреки че бил между двамата). И те вярват, че животът му е бил запазен заради нея. „Щастлива съм, че имам такъв баща. Толкова е кротък, добър, честен, обича хората, вярва на Бога, знае, че Той е над нас и ние сме в Неговите ръце. Смея да кажа, че той е подготвен, а аз се подготвям за новата земя...“

След 9 септември Тодор Цеков получил няколко медала за участието си във войната. А медала

с надпис „60 години от победата във Втората световна война, Република България, 1945 - 2005 г.“ е закачил на „грешката“ си, както Параскева я нарича.

„Вярата на татко му е повлияла положително, допринесла е той да издържи до такава късна възраст - казва тя. Той не е имал вредни навици - не е пушил, не е пиел, не е прибягвал към лъжа, кражба, обida, мен никога не ме е удрял, има здрава нервна система и това му е помагало да преmine през трудностите. Той е пример за човешка доброта и здрав разум. Не ми е давал да говоря лоши неща за хората и ми е казвал: „Остави това в ръцете на Бога. Той ще ни съди и всеки ще отговаря за делата си.“ Никога не се сърди, доста издръжлив е. Мно-

го пъти съм казвала, че ми прилича на Исус от времето, докато е бил на земята.“

Отскоро двамата са кръстени членове на адвентната църква. Днес тя смята, че само истински вярващи хора могат да спомогнат за това, страната ни да се промени в по-добра посока, което е особено необходимо след влизането ни в ЕС, и затова би препоръчал вярата в Бога на тези, които ни управляват.

Редакцияният съвет пожелава на дядо Тодор още най-малко десет години, които биха го направили столетник, да упражнява облагородяващото си влияние над хората и все така да продължава да се доверява на своя Бог, който го е запазил през годините на дългия му живот досега! ХМ

ТЪРСИ СЕ

Уважаема редакция,

Казвам се Ваня Любенова. Член съм на ЦАСД от 14 години. През прелетта на 2006 г. попаднах на един политически форум в Интернет, в който имаше религиозна тема. Участниците повече философстваха, нямаше нито един цитат от Библията!

В този форум пишат доста интелигентни хора: журналисти от международна величина, професори, преподаватели в България и чужбина, писатели, хора на изкуството. Доста трудно беше да ме приемат. За тях вярващите хора са невежи. Но успях да изнеса целия курс „Основни учения на Библията“. Свикнаха с присъствието ми и четяха. От раздела „Общество“ темата, в която пишех, беше най-посещавана и четена. За съжаление хакеки унищожиха форума. Той беше пуснат наново и тогава аз създадох нова тема - „Стих за поздрав - всяка сутрин“. Отначало идеята ми беше само да цитирам стихове от Библията, но после темата се разрасна. До този момент има повече от 23000 посещения.

Във форума участват около 5-6 хиляди души, но активно пишещи и четящи са 500-600 човека. За съжаление от февруари месец няма да имам интернет и ще се наложи да прекъсна участието си. Молбата ми е чрез вестника да публикувате част от писмото ми и братя и сестри, които имат възможност и желание да се регистрират във форума, да продължат работата ми.

Ето сайта: www.mediapool.bg/phorum

Във форума има няколко главни теми: „България“, „Свят“, „Общество“, „Контакти“ и т. н. Аз пиша в „Общество“. В нея има подтеми. Моят е „Стих за поздрав - всяка сутрин“. „Никът“ ми е *mei*.

Благодаря ви!

БЛАГОДАРНОСТИ

ЦДГ. в с. Съдийско поле изказва благодарността си към Апостол Стаматов и приятеля му Мартин за оказаното от тях съдействие при цепенето на дърва за огрев. Благодарим ви!

Вашите библейски въпроси

РЕАЛНИ ВЪПРОСИ ОТ РЕАЛНИ ХОРА

Почти всяка неделна вечер от 1 октомври 1995 г. програмата „Вашите въпроси и библейските им отговори“ се излъчва от Сакраменто, Калифорния, до потенциалната аудитория от милиони слушатели.

По ирония на съдбата, когато лансирал идеята за програмата, пастор Дъг Бачелър, председател на Amazing Facts, бил предупреден, че религиозно радишоу, и то в неделя, най-вероятно ще се провали. Но неговото предаване се оказало абсолютно изключение и сега то се слуша от над 160 национални станции по целия свят. Издателство „Нов живот“ пусна в продажба книгата, събрала най-интересните въпроси. Ето някои от тях.

Въпрос: Може ли една мисъл да бъде грях? Някои казват, че мислите не са грях, ако не бъдат превърнати в действие. Но аз не съм сигурен.

Отговор: Това, което аз или вие смятаме по този въпрос, не е много важно. Затова нека видим какво казва Исус. В Матей 5:21, 22 Той говори така: „Чули сте, че е било казано...: „Не убивай; и който убие, ще бъде виновен пред съда.“ Аз пък ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си, ще бъде виновен пред съда.“ Исус всъщност не нарича убиец този, на когото му минават такива мисли през ума, но разисква колко голямо зло са те.

Сега да обърнем внимание на стих 27: „Чули сте, че е било казано: „Не прелюбодействай.“ Но аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.“ Тук Господ казва, че грехът не винаги представлява действие - той може да бъде и отношение, и мисъл.

В Планинската проповед Христос отделя повече внимание на такива видове грях, като гордост, арогантност и греховни мисли, отколкото на греховни дела, защото всяко греховно дело води началото си от мисъл в ума. Така че, ако трябва да смажем греха, ще е необходимо да започнем, като се молим Господ да опази нашия ум и да го направи обител на Светия Си Дух. От помислите на човека произлиза целият грях.

Редакцията на в. „Християнска мисъл“ очаква и вашите въпроси, на които ще отговаря Адвентният теологичен колеж „Стефан Константинов“.